

Měli bychom být přece jen pozitivní, myslet pozitivně a proč se tedy vracet do negativních pocitů?

Ten, kdo je skutečně pozitivní a přijímající, ten přijímá celou svou bytost a všechny své části a pocity, ten nemá potřebu odmítat negativní pocity, své stínové negativní identity. Lidé, kteří to v rámci jakéhokoliv "pozitivního" učení dělají, jsou ve své podstatě nejvíce negativní, k sobě k životu a pravdě. Odmítání negativních pocitů, myšlenek a částí je jen zoufalou obrannou traumatickou strategií, která v důsledku jen prohlubuje trauma a iluze a vytváří skutečnou neurochemickou závislost jedince na pozitivních pocitech, což vytváří těžší vězení naší mysli, než tvrdé drogy. Přitom všechny tzv. negativní pocity mají jsou pro nás vždy důležitý význam, chrání náš život, nastavují hranice, uvolňují napětí atd.... Místo toho, těmto pocitům a myšlenkám, přisoudí tyto retraumatizující přístupy, odpovědnost za nemoci a problémy, odmítnou je a zbaví se tak svou negativitou možnosti poloviny zpětné vazby. Tyto koncepty jsou podsouvány a udržovány mezi lidmi se zcela jasným manipulativním, kontrolním a destruktivním motivem.

Potřebujeme se tedy nejprve spojit se všemi svými částmi, osvobodit a přijmout všechny pocity a teprve pak začínáme zakoušet to čemu říkám emoční svoboda, teprve pak totiž můžeme i pravdivě zakoušet pocity pozitivní, protože jinak jsou to jen deficitní iluze bez skutečné hodnoty. Každý má ale možnost volby, že chce dál hrát hru na "hovno s růžovou mašličkou" a nebo být pravdivý.